

מסכת שביעית

פרק ט

א. הפגם, והירבוזין השוטים, והחלגלוגית, כספר שבהרים, והכרפס שבנהרות, והגרגר של אפר, פטורין מן המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית, שאין פיוצא בהם נשמר. רבי יהודה אומר, ספיתי חרדל, מתרין, שלא נחשדו עליהן עוברי עברה. רבי שמעון אומר, כל הספיתין מתרין, חוץ מספיתי כרוב, שאין פיוצא בהם בירקות שדה. וחכמים אומרים, כל הספיתין אסורין:

ב. שלש ארצות לבעור, יהודה, ועבר הירדן, והגליל. ושלש שלש ארצות לכל אחת ואחת. גליל העליון, וגליל התחתון, והעמק. מכפר חנניה ולמעלה, כל שאינו מגידל שקמין, גליל העליון, ומכפר חנניה ולמטה, כל שהוא מגידל שקמין, גליל התחתון. ותחום טבריא, העמק. וביהודה, הקר והשפלה והעמק. ושפלת לוד כשפלת הדרום, והקר שלה כהר המלך. מבית חורון ועד הים מדינה אחת:

ג. וְלָמָּה אָמְרוּ שְׁלֹשׁ אֲרָצוֹת, שִׁיְהִיו אוֹכְלִין בְּכָל אַחַת וְאַחַת עַד שִׁיכְלָה הָאֲחֵרוֹן שָׁבָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, לֹא אָמְרוּ שְׁלֹשׁ אֲרָצוֹת אֶלָּא בִיהוּדָה. וְשָׂאֵר כָּל הָאֲרָצוֹת, כְּהֵר הַמָּלָךְ. וְכָל הָאֲרָצוֹת, כְּאַחַת לַיִּיתִים וְלַתְּמָרִים:

ד. אוֹכְלִין עַל הַמֶּפְקָר, אֲבָל לֹא עַל הַשְּׁמֹר. רַבִּי יוֹסִי מִתִּיר אֵף עַל הַשְּׁמֹר. אוֹכְלִין עַל הַטְּפִיחִין וְעַל הַדּוּפְרָא, אֲבָל לֹא עַל הַסְּתוּגִיּוֹת. רַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר כָּל זָמַן שֶׁבִּכְרוּ עַד שֶׁלֹּא יִכְלָה הַקֵּץ:

ה. הַכּוֹבֵשׁ שְׁלֹשָׁה כְּבָשִׁים בְּחֻבִּית אַחַת, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אוֹכְלִין עַל הָרֵאשׁוֹן. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, אֵף עַל הָאֲחֵרוֹן. רַבִּי גַמְלִיאֵל אוֹמֵר, כָּל שֶׁכָּלָה מִינוֹ מִן הַשְּׂדֵה, יִבְעַר מִינוֹ מִן הַחֻבִּית, וְהִלָּכָה כְּדִבְרֵיו. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כָּל יָרֵק, אֶחָד לְבַעֲוֹר. אוֹכְלִין בְּרִגְלָה עַד שֶׁיִּכְלוּ סִגְרִיּוֹת מִבִּקְעַת בֵּית נְטוּפָה:

ו. הַמֶּלֶקֶט עֹשְׁבִים לַחִים, עַד שֶׁיִּבֹּשׁ הַמֶּתוּק. וְהַמְּגִבּ בִּיבֹשׁ, עַד שֶׁתֵּרֵד רְבִיעָה שְׁנִיָּה. עָלִי קָנִים וְעָלִי גִפְנִים, עַד שֶׁיִּשְׁרֹוּ מֵאֲבִיהֶן. וְהַמְּגִבּ בִּיבֹשׁ, עַד שֶׁתֵּרֵד רְבִיעָה שְׁנִיָּה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, בְּכָל עַד שֶׁתֵּרֵד רְבִיעָה שְׁנִיָּה:

ז. כִּיּוֹצֵא בּוֹ, הַמְּשֻׁכֵּר בֵּית לַחֲבֵרוֹ עַד הַגִּשְׁמִים, עַד שֶׁתֵּרֵד רְבִיעָה שְׁנִיָּה. הַמְּדַר הַנָּאָה מִחֲבֵרוֹ עַד הַגִּשְׁמִים, עַד שֶׁתֵּרֵד רְבִיעָה שְׁנִיָּה.

עַד אֵימָתִי עֲנִיִּים נִכְנָסִים לַפְּרִדָּסוֹת, עַד שְׁתֵּרֵד רְבִיעָה שְׁנִיָּה.
מֵאִמָּתִי נִהְיִין וְשׁוֹרְפִין בַּתָּבֹן וּבִקְשׁ שֶׁל שְׁבִיעִית, מִשְׁתֵּרֵד רְבִיעָה
שְׁנִיָּה:

ח. מִי שֶׁהָיוּ לוֹ פְּרוֹת שְׁבִיעִית וְהִגִּיעַ שְׁעַת הַבְּעוֹר, מְחַלֵּק מְזוֹן
שֶׁל שְׂעֵדוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד. וְעֲנִיִּים אוֹכְלִין אַחֵר הַבְּעוֹר, אֲבָל לֹא
עֲשִׂירִים, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אֶחָד עֲנִיִּים וְאֶחָד
עֲשִׂירִים אוֹכְלִין אַחֵר הַבְּעוֹר:

ט. מִי שֶׁהָיוּ לוֹ פְּרוֹת שְׁבִיעִית שֶׁנִּפְּלוּ לוֹ בִּירֵשָׁה אוֹ שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ
בְּמִתְּנָה, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, יִנָּתְנוּ לְאוֹכְלֵיהֶן. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵין
הַחוּטָא נִשְׁכָּר, אֱלֹא יִמָּכְרוּ לְאוֹכְלֵיהֶן, וְדַמֵּיהֶם יִתְחַלְקוּ לְכָל אָדָם.
הָאוֹכֵל מֵעֶסֶת שְׁבִיעִית עַד שֶׁלֹּא הוֹרָמָה חֲלָתָהּ, חַיֵּב מִיתָה: